

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 20.

Den 15de Juli 1896.

45de Aargang.

Tale af Ældste B. H. Roberts,

holdt i Salt Lake City den 26. April 1896.

Jeg vil læse en Del af Pauli anden Epistel til Thejsalonikerne, begyndende med det 2. Kap.:

„Vi bede Eder, Brødre! angaaende vor Herres Jesu Kristi Tilkommelse og vor Forsamling til ham, at I ikke inarligten lade Eder forvilde i Sindet eller forfærde, hverken ved Mand eller ved Lære eller ved Brev, som fra os, som var Kristi Dag forhaanden. Lader Jngen bedrage Eder i nogen Maade; thi først maa jo Frasalbet komme og det Syndens Menneſte aabenbares, Fordærvelfens Søn, han, som modſætter og ophøjer sig over Alt, hvad der kaldes Gud eller Gudsdyrkelse, ſaa at han ſætter sig i Guds Tempel, ſom en Gud, og udgiver sig for at være en Gud. Komme I ikke ihu, at jeg ſagde Eder dette, der jeg endnu var hos Eder? Og I vide, hvad der nu holder ham tilbage, indtil han aabenbares i ſin Tid; thi Uretfærdighedens Hemmelighed htrer ſig allerede krafteligen, alene indtil den, ſom nu holder ham tilbage, tages bort, og da ſtal den Uretfærdige aabenbares, hvilken Herren ſtal fortære med ſin Munds Mande og tilintetgjøre ved ſin Tilkommelfes herlige Aabenbareſe. Hins Tilkommelse ſter efter Satans Kraft, med al Løgnens Magt og Tegn og underlige Gjerninger, og med al Ugudelighedens Bedrag iſlandt dem, ſom fortabes, fordi de ikke annammede Sandheds Kjærlighed til deres Frelſe. Derfor ſtal Gud og ſende dem kraftige Bildfarelſer, at de ſtulle tro

Løgnen, paa det Alle ſtulle dømmes, ſom ikke troede Sandheden, men havde Velbehag i Uretfærdighed.“

Jeg har læst denne Tekst, fordi den henviser til et vigtigt Emne, et Emne, ſom ſtaar i nøjagtig Forbindelse med det Sidste-Dages store Værk. Denne Profeti, udtalt af Hedningernes store Apotel, forudſiger, at Lucifers Magt eller en Magt, ſom ikke var af Gud, ſkulde tilkjendegives paa Jorden og „ophøje ſig over Alt, hvad der kaldes Gud eller Gudsdyrkelse, ſaa at den ſætter ſig i Guds Tempel ſom en Gud“ før Herrens Tilkommelse, eller før Jeſus ſkulde komme i Faderens Herlighed og belønne Enhver efter ſine Gjerninger.

Dette er ikke denne Apotelſ enefte Profeti angaaende dette Emne. Det ſhnes at have været beſtandigt i hans Tanker; thi han ſiger Noget derom i næſten alle Epitelne, ſom han ſkrev til Menighederne. Paa Tilbagevejen til Jeruſalem fra ſin anden ſtore Miſſions-Rejſe drog han gjennem Epheſus og ſtikede Bud til Uldſterne, at de

kunde samle sig, thi han onskede at tale til dem. Da han mødtes med dem, foreholdt han dem deres Pligter som Hyrder over Kristi Hjord, en Plads, der var tilskiftet dem ved den Helligaands Inspiration. Han formanede dem til at vaage over Kristi Hjord; „thi,“ siger han, „jeg ved dette, at der skal indkomme svare Ulve iblandt Eder efter min Vortgang, som ikke skulle spare Hjorden, og af Eder selv skal opstaa Mænd, som skulle tale forvendte Ting og drage Disciplene efter sig.“ (Ap. G. 20, 29. 30.) I erindre Alleden vigtige Formaning, som han sendte sin elskede Timotheus, hvori han bad ham at være paa Vagt og prædike Ordet i Tide og Utide, straffe og formanere med al Vangmodighed og Værdom; „thi den Tid skal vorde,“ siger han, „da de ikke skulle fordrage den sunde Værdom, men efter deres egne Begjæringer tage sig selv Værene i Hobetal, efter hvad der kilder deres Dren, og de skulle vende Drenne fra Sandheden, men henvende sig til Fabler.“

Saaledes er denne Apostels Epistler og Formaninger prægede af Forudsigelser om en Vortvendelse fra Sandheden og om Opkomsten af en Magt, som han benævner Anti-Kristen.

Saadanne Forudsigelser findes ikke hos Paulus alene; i alle det nye Testaments Skrifter findes Henvisninger til dette vigtige Emne, og man nødes til at slutte, at enten skulde Menneskenes Vörn, til hvem Evangeliets Hus-holdning blev anbetroet, vise sig troloste mod det, forandre Skikkene, overtræde Lovene og den evige Vagt, eller ogsaa maatte en stor Del af de inspirerede Profetier forblive uopfyldte.

Jeg gjør disse indledende Bemærkninger til et Emne, som jeg i Korthed onsker at omtale, dersom jeg kan erholde den Frihed, som Gud giver. Jeg taler

om disse Profetier, fordi der er en vigtig Kjendsgjerning forbunden dermed, en Kjendsgjerning, hvormed Guds Værk har meget at gjøre i denne Hus-holdning.

Sidste Uge meddelte Pressen forskjellige Grunde, hvorfor de kristne Samsfund ikke kunne anerkjende de Sidste-Dages Hellige som Kristne. I Alt bleve ti Grunde givne og publicerede, hvorfor vi ikke kunne nyde kristeligt Samsfund med i det Mindste en af de fremragende kristelige Sekter. Jeg har ikke til Hensigt ved denne Lejlighed at henvisse til alle de fremførte Grunde. Jeg vil maaste kun være i Stand til at omtale en eller to af disse; men en af de angivne Grunde, hvorfor de ikke kunne anerkjende os som en kristen Sekt, er, fordi den saakaldte Mormonisme erklærer, at andre Kirker ere ikke Kristi Kirker. Jeg antager, de mene, at vi ikke anerkjende, at de besidde Evangeliets Fylde eller guddommelig Fuldmagt til at udføre dets Ordinanser.

Vor Stilling med Hensyn til denne Paaastand grunder sig paa Opfyldelsen af Profetier i den hellige Skrift angaaende Kristi Kirkes Udryddelse og det almindelige Frafald, og i en vis Retning er, saa vidt jeg ved, maaste den Stilling rigtig, som denne Kirke (Presbyterian-Kirken i Utah) har taget; thi da Profeten Joseph Smith bad Herren at tilkjendegive, hvilken han anerkjendte som sin Kirke blandt de forskjellige Religions-samsfund, svarede Herren, at han anerkjendte ingen af dem — „de drage nær til mig med deres Mund og ære mig med Læberne, men deres Hjerter ere langt fra mig.“ Jeg ved derfor ikke, om vi have nogen Ret til at klage, naar vore kristne Venner sige, at vi erklære, at de ere ikke Kristi Kirke, det vil sige, dersom de derved

mene Evangeliets Fylde og guddommelig Fuldmagt til at udføre dets Ordinanfer. Der er ingen Grund til at være tilbageholdende angaaende dette Princip. Den Kjendsgjerning, at Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige eksisterer, forudsætter, at Verden var i Vildfarelse, at den havde forvansket Kristi Evangelium og derved nødvendig gjort dets Gjengivelse og Gjenoprettelsen af Guds Præstedømme for at proklamere det til Verden og for at udføre dets Ordinanfer. Dersom dette ikke var Menneskenes Tilstand, for den saakaldte Mormonisme fik sin Tilværelse, vilde der ingen Plads være for den. Herren har ligeledes udtrykt sig meget bestemt angaaende dette Princip. I den Aabenbaring, han gav som Forord til Pagtens Bog, siger han:

„Og ligeledes at de, til hvem disse Befalinger bleve givne, maatte have Magt til at lægge Grundvolden til denne Kirke og bringe den ud af Dunkelhed og Mørke; den eneste sande og levende Kirke paa hele Jordens Kreds, i hvilken jeg, Herren, har Velbehagelighed, talende til Kirken samlet og ikke enkeltvis.“

Der er ingen Mellemvej i dette. Herren erklærer tydeligt, at denne Kirke, som han har givet sine Tjenere Magt til at organisere, er den eneste sande og levende Kirke paa Jorden.

Vore kristne Venner gjøre Indvendinger mod denne Paastand og bestrylde os for at være indskrænkede, juæverhjertede, bigotte og for at erklære, at de ikke have Guds Kirke. Vi kunne ikke forhindre det; vi maa taale Beflydningen. Lad mig sige, at dersom dette ikke var vor Stilling, da var Mormonismen ikke, hvad den gjør Krav paa at være, men et Bedrageri.

Er Mormonismen en kristelig Religion? Dersom det udgjør en Kristen

at anerkjende Jesus Kristus som Guds Tilkjendegivelse i Kjødet, som det Middel, hvormed vi kunne erholde Saliggjørelse, som Opstandelsens Mittel og Kraft, at tro, at vi ved hans Forsoning bleve frigjorte, ikke alene fra vore første Forældres Overtrædelse, men ogsaa fra vore egne Synder, dersom vi adlyde Evangeliets Love og Ordinanfer — dersom det at annamme disse Principer i deres fulde Betydning udgjør en Kristen, da have vi den første Ret til at blive anerkjendte som Kristne; thi vi anerkjende disse Lærdomme om Kristus i deres fulde Udstrækning, og vi tro ligesaa inderligt som nogen af dem, ja endogaa mere fuldstændigt, at der gives ikke noget andet Navn under Himmelen, hvorved vi kunne opnaa Frelse — kun i Guds enbaarne Søns, Jesus af Nazareth's Navn.

Den katolske Kirke paastår, at den guddommelige Fuldmagt har vedvaret fra Jesu og hans Apostles Dage indtil nu, at der har været en vedvarende Sukcession af den Myndighed, som Jesus bejglede paa Peter, hvorved han erholdt Fuldmagt til at binde paa Jorden, og det skulde være bundet i Himmelen, til at løse paa Jorden, og det skulde være løst i Himmelen, at skjøndt der kan have været Perioder af stor Ugudelighed og her eller der en lastesuld Pave, ere alligevel de nødvendige Lærdomme til Saliggjørelse vedblevne i Kirken. De tro, at denne Stilling har vedvaret fra Peter til Pave Leo den 13de.

Paa den anden Side erklære Protestanterne, at skjøndt Jesus oprettede sin Kirke paa Jorden og gav Menneskene Befalinger og Haab om evigt Liv, forandrede Menneskene Evangeliet gennem den mørke Tidsalder, at Paven selv blev Antikrist, satte sig i Guds Tempel og imod Guds Vilje og i Modstrid

med hans Handlemaade med Menne-
skenes Børn tilranede sig Magt og
Myndighed og forvandlede Evangeliet.
Derfor, dersom Mormonerne, som Pres-
byterianerne paaftaa, erklære, at disse
ikke ere Kristi Kirke, er dette ikke mere,
end Protestanterne erklære angaaende
deres katolske Brødre. Dersom de ikke
havde betragtet det for nødvendigt at
erklære de romerske Biskopper uden Myn-
dighed, vilde der ingen Grund være til
Dpretelsen af de protestantiske Sekter.
Deres Stilling er ikke desmindre denne,
at skjøndt Evangeliet var forvandlet og
dets guddommelige Principer skjulte i
de mennefskelige Traditioner's Affald, at
Paven var Antikristen og hans Biskopper
dennes Agenter, blev Jesu Kristi simple
Religion gjenoplivet i det sekstende
Aarhundrede af saadanne Reformatorer
som Luther, Zwingli, Calvin, Knox og
Andre. Denne Paastand er yderst svag;
thi dersom den guddommelige Myndig-
hed var tabt og Evangeliet forvandlet
eller borttaget, var der ingen anden
Maade, hvorpaa det kunde gjenoprettes,
end ved at det maatte gjengives paa ny
fra Himmelen; en ny Husholdning
maatte indføres og Fuldmagten besegles
paa Mænd igjen af dem, som holdt
Myndigheden og Nøglerne i forrige
Husholdninger. Dette var en ubetinget
Nødvendighed, og idet de paaftaa, at
Evangeliet var blevet forvandlet og
den guddommelige Fuldmagt gaaet tabt,
maa de selv kunne indse, hvilken uholdbar
Stilling de indtage ved at erklære, at
mennefskelig Visdom kan gjenoprette,
hvad der kræves guddommelig Myn-
dighed til at udføre.

De Sidste-Dages Helliges Stilling
med Hensyn til dette Spørgsmaal er
denne: Vi tro lige saa meget som enten
Katolikker eller Protestanter, at Jesus

indsførte Evangeliet og gav Apostlene
Befaling til at forkynde det i den
gamle Verden. Vi tro, ligesom Prote-
stanterne, at Evangeliet blev forvansket
formedelst en Samvirken af uheldige
Omstændigheder, bitter og haardnakket
Forfølgelse mod de Kristne i de første
tre Aarhundreder; Herrens Tjenere
bleve myrdede, og kun svage og frygt-
agtige Mænd bleve tilbage til at for-
svare Guds aabenbarede Sandhed. Da
Kristendommen gik frem under Kejser
Konstantins Regjering, bleve disse Mænd
let tilbøjelige til at indpode hedenste
Ideer i Evangeliet og til at antage og
blaae hedenst Mytologi med den kriste-
lige Sandhed, som var dem anbetret,
indtil det tydelige og simple Euan-
gelium ikke mere lignede sig selv. Nu
fulgte der en Tid af Lufsus og Trivsel
i Forfølgelsens Hæle og sænkede Lær-
dommen i en Blanding af Sandhed og
Bildfarelse. Ved disse Begunstigelser
og vedvarende Forførelser bleve Men-
nefskene vildledte, og efterhaanden som
de, der besad den rene, oprindelige
Lære, bleve borttagne, tiltog Bild-
farelsen, og Verden blev indhyllet i
Mørke. Vi tro dette, og vi tro ogsaa,
at Gud i denne Husholdning, i Dpfyl-
delsen af mange Profetier, har gjen-
givet ikke alene Evangeliet i dets Fylde,
men ogsaa Magt og Myndighed til
Mænd til at forkynde det, til at udføre
dets Ordinanfer og til at virke som Guds
Bidner paa Jorden. Denne Husholdning
er Tidernes Fylde's Husholdning, hvori
Alt, hvad der fandtes i forrige Hus-
holdninger, skal samles, ligesom alle
Strømme forenes direkte eller indirekte
i Havet, hvortil de alle flyde. Dette er
det Bærk, som er os anbetret. Det
vil vokse og tiltage, indtil det fylder
hele Jorden.

(Fortættes.)

Herrens Dag og den jødiske Sabbat.

(Fortfat fra Side 303.)

En af de kristelige Skribenter fra de Dage udtrykker sig saaledes: „De Kristne højtideligholde ikke længere Sabbaten, men Herrens Dag, den Dag, paa hvilken Livet oprandt for dem formedelst ham.“ Vi læse i Historien fra det første Aarhundrede: „Der er ikke desmindre visse Loves Autoriteter og Forpligtelser, der ere universale og uundværlige for alle Kristne, hvilke vi ville nævne i Korthed. Alle Kristne vare enige om at indvie den første Dag i Ugen, den Dag, paa hvilken den triumferende Frelser opstod fra de Døde, til højtideligholdelse og offentlig Guds-tjeneste. Denne gudfrygtige Skik blev indført efter Kirkens Eksempel i Jerusalem og grundede sig paa Apostlenes udtrykkelige Bestikkelse, som indviede den Dag til dette hellige Njemed, og den blev helligholdt af alle de kristne Kirker; dette fremgaar tydeligt af det enstemmige Vidnesbyrd fra de mest paalidelige Skribenter. Den tyvende Dag i Ugen blev ogsaa højtideligholdt som en Festdag, ikke af de Kristne, men af saadanne Kirker, der hovedsagelig bestod af omvendte Jøder.“ (Mosheim Book 1, Part 2, Chap. 4, Verse 4.) Den samme Skribent siger angaaende det andet Aarhundrede: „Paa den Tid blev Herrens Nadvere almindelig uddelt om Søndagen, og deres Møder bleve ligeledes afholdte paa den første Dag i Ugen. Disse hellige Møder vare gavmilde Fester, og Herrens Nadvere blev tillige højtideligholdt.“

Marcus Justinus skriver i Aaret 140 e. Kr.: „Og paa den Dag, som kaldes Søndag, samles Alle fra Land og Byer til et Sted, og Apostlenes og

Profeternes Skrifter blive læste saa vidt, som Tiden tillader, og naar Læsningen ophører, da underviser den Præsiderende mundtlig og opmuntrer til at efterligne de gode Ting. Derpaa opstaa vi Alle og bede, og, som vi tilforn have jagt, naar Bønnen er tilende, bliver Brød, Vand og Vin bragt frem, og Præsidenten opsender Bøn og Taksigelse efter sin Evne paa lignende Maade, og Folket svarer Amen . . . Søndagen er Dagen, hvorpaa vi Alle samles og afholde vore almindelige Møder, fordi det var paa den første Dag, at Gud skabte Lyset og Stoffet, dannede Verden, og Jesus Kristus, vor Frelser, paa samme Dag opstod fra de Døde.“ (Apol. 1, 6. 7.)

Neander, en nyere Tids Skribent, siger: „Medens det var Skik at samles til en Forsamling om Søndagen, samledes ogsaa daglig hver særskilt Del af Kirken paa de Steder, som vare mest bekvemme.“ (Neander's History of the Church, Bg. 182.)

I Aaret 101 e. Kr. skriver Ignatius: „De, som ere bragte op under den gamle Tingenes Orden, ere komne i Besiddelse af et nyt Haab og helligholde ikke længere Sabbaten, men de højtideligholde Herrens Dag, paa hvilken vort Liv fremgik paany ved ham og ved hans Død.“ (Epistle to the Magnesians, Chapter 9, short form.)

Barnabas skriver i sin Epistel fra Aaret 115 e. Kr.: „Vi holde den ottende Dag med Glæde, den Dag, paa hvilken Jesus opstod fra de Døde.“ (Chapter 15.)

170 Aar e. Kr. siges der: „Vi tilbragte Herrens hellige Dag med at læse Dit Brev; ved bestandig at læse

det vilde vi være i Stand til at drage Formaning. (Epistle to Romans, Eusebius H. E. 4, 23.)

180 Aar e. Kr. skriver Bardefanes: „Paa en Dag, den første i Ugen, samles vi.“

192 Aar e. Kr. skriver Clemens af Alexandria: „I Overensstemmelse med Evangeliet's Forskrifter helligholdt han Herrens Dag.“ (Strowat, Book 7, Chap. 12.)

200 Aar e. Kr. skriver Tertulianus: „Dersom vi tilbringe Sabbaten til Fornøjelse af Grunde, der ere vidt forskellige fra Soltilbedelse, da have vi nogen Lighed med dem iblandt Eder, som tilbringe Lørdagen i Mag og Belhst, skjøndt de ogsaa afvige meget fra de jødiske Skikke, om hvilke de i Birkeligheden ere uvidende.“ (Apol. Sect. 15.) Samme Skribent siger ligeledes: „Vi harmonere ikke med Jøderne i deres Ejendommeligheder med Hensyn til Føde, heller ikke med Hensyn til deres hellige Dag.“ (Apol. Sect. 21.)

I Aaret 210 e. Kr. skriver Origenes, Oldtidens Kirkefader: „Vi ere vante til at højtideligholde visse Dage, for Eksempel Herrens Dag, Fasten, Paasten og Pinjen.“ (Cotræ Celsum, Book 8, Chapter 22.)

Det synes for mig, at baade Historien og Traditionen tilfulde viser, at Søndagens hellige Tjeneste blev overholdt af de Hellige i de første to Aarhundreder. Ydermere, den første Søndagsforordning blev udstedt i Aaret 313 e. Kr. af Konciliet i Rom (Hobergs Kirkehistorie, Side 133), hvilket viser, at der ikke var nogen Søndagsforordning, for den rette Dag tilfulde var indført af Kristi Efterfølgere.

Det synes højt urimeligt at antage, at en saa vigtig Begivenhed som Herrens Dag kunde have forplantet det gamle Testaments Sabbat og blive almindelig

højtideligholdt af hele Kristendommen paa saa kort Tid uden at have guddommeligt Bisfald og Apostlenes Understøttelse.

Den første Beretning om Disciplenes Forsamling om Søndagen findes hos Johannes i det 20. Kap., 19. V.: „Men om Aftenen paa den samme Dag (den Dag, Jesus opstod), som var den første Dag i Ugen, da Dørene vare lukkede, hvor Disciplene vare forsamlede, af Frygt for Jøderne, kom Jesus og stod midt iblandt dem.“ Det Samme skete otte Dage efter (se 26. V.), hvilket derfor ogsaa bliver Søndag eller den første Dag i Ugen. Lucas beretter, at de to Disciple, som mødte Jesus paa Vejen til Emaus, „fandt de Elleve i dem, som vare med dem“, forsamlede i Jerusalem paa den Dag, Jesus opstod, og at Jesus kom og stod midt iblandt dem. (Luc. 24, 13. 33—36.) Paulus siger til de Hellige: „Paa den første Dag i Ugen lægge Enhver for sig selv Noget tilside og samle, som han har haft Betsignelse til, at Hjælpen ikke skal blive samlet først, naar jeg kommer.“ (1 Cor. 16, 2.) Denne Indsamling var til Fordel for de Hellige i Judæa, som vare i Nød paa Grund af den opstaaede Hunger. Det fremgaar heraf, at naar de Hellige samledes paa den første Dag i Ugen, var det en gunstig Lejlighed for dem til at indstøde deres Bidrag. Det første Vers i samme Kapitel beretter, at lignende Instruktser vare givne til Menighederne i Galatia. Vi finde et tydeligt Bevis paa Søndagens Højtideligholdelse i Ap. G. 20, 7., hvor der siges, at Disciplene samledes paa den første i Dag i Ugen og brød Brødet, og at Paulus talte til dem indtil Midnat. Teksten lader ikke formode, at dette var en speciel Lejlighed, men at de samledes efter deres almindelige Skik for at

bryde Brødet, og at det var Tiden for deres Nadvermøde. Den lader derimod formode, at Paulus ventede i Troas indtil den bestemte Dag (den første Dag i Ugen), og at Instruktørerne bleve givne, for at Alt kunde være i Beredskab for den Dag.

Apostlene prædilede for Jøderne om Lordagen, deres Sabbatsdag; men vi have ingen Beretning om, at de Kristne samlede til Gudstjeneste paa den Dag efter Jesu Opstandelse. De omvendte Jøder vare ejendommeligt stillede, thi de maatte, skjøndt Kristne, tilbede paa den ivvende Dag lige saa vel som paa den første; men vi have ingen Beretning om, at nogen Strid fandt Sted i Kirkens tidligere Dage angaaende Herrens Dag. Paulus prædikede i Synagogerne paa den gamle Sabbat. „Jeg er bleven Jøderne som en Jøde, at jeg kunde vinde Jøder, . . . dem uden Loven som den, der var uden Loven, . . . at jeg kunde vinde dem, som ere uden Loven.“ Han overholdt de jødiske Skikke, naar det var nødvendigt. Han maatte tage sig denne Frihed for ikke at drive Jøderne fra Kristendommen, men for at de gradvis kunde vænne sig af med de affastede Ritualer. I Overensstemmelse med disse Tilstaaelser lærte han, at de mosaiske Ceremonier vare i Virkeligheden forplantede, og Ugtelsen for den gamle Sabbat tabte sig efterhaanden, medens den ny havde sig blidt til Herredømmet. Dette var i

direkte Udførelse af den bibelske Anvisning, og i flere Aarhundreder var Herrens Dag den eneste anerkjendte Sabbat.

Ezechiel siger: „I syv Dage skulle de udsone Altret og rense det og fylde dets Haand, og naar de have fuldendt de Dage, da skal det se paa den ottende Dag og fremdeles, at Præsterne skulle tilberede Eders Brændoffer“ o. s. v. (Ez. 43, 26. 27.) Medens Dyring var til Grindring om visse Begivenheder, var den tillige et Forbillede paa Noget, som skulde komme, og ligesom Sonofring var et Forbillede paa Kristi store Forsoning, saaledes var ogsaa den første Dag af de usyrede Brods Dage et Forbillede paa Pinsefesten. Et Reg af den første Frugt skulde røres for Herrens Ansigt paa den første Dag i Ugen. (3. Mos. 23, 10. 11.). Dette var et Forbillede paa den ny Forsoning, som Herrens Dag bringer til Grindring. Som Bevis for, at det ny Bærk var antageligt for Herren, udsendte han den Helligaand paa Pinsefesten, den første Dag i Ugen, da den ny Trøster begyndte sin Mission, og som med Rette kan kaldes Kirkens Fødselsdag. Disse Begivenheder udtrykke det guddommelige Bifald for Søndagens eller Herrens Dags Højtideligholdelse i direkte Modsætning til den gamle Sabbat. Ved Kristus blev Loven fyldestgjort.

(Fortsættelse.)

Ved Bedømmelsen af de Rige maa to Ting erindres: Hvorledes de have erholdt deres Rigdom, og hvorledes de bruge den. Have de erhvervet den ærligt? Blicher den brugt til Menneskenes Gavn? Naar Folket skal blive virkelig intelligent og Forstanden tilstrækkelig udviklet, vil intet Menneske tilbringe sit Liv med at erhverve det, som han ikke behøver, eller som han ikke visdomsfuldt kan anvende.

(Ingerlot.)

Den 15. Juli 1896.

Marthyrdagen.

Martsdagen for Profeten Joseph Smiths og hans Broder Hyrums Martyr-død den 27. Juni 1844 vil blive holdt i højtidelig Erindring af de Sidste Dages Hellige, saa længe det guddommelige Budskab, som disse Mænd bleve udsendte med, virker paa dette Folks private eller offentlige Affærer. Det var en stor Tildragelse i Kirkens korte Historie. Den vil en Gang blive anerkjendt som Begyndelsen af en Epoke i Verdens Annaler.

Den almindelige Historie, og Guds Kirkes Historie i Særdeleshed, maa betragtes fra et aandeligt Standpunkt og ved Aabenbaringens Lys; uden dette bliver Meget af den tvetydigt. Da Guds Søn blev naglet til Korset og hans saa Efterfølgere, fulde af Frygt og Sorg, adspredtes, syntes det for en Tid, at Mørkets Magt havde vundet Sejrr. Dog var Calvari kun en Trappesten til celestrial Herlighed, og Kristendommens Kraft gav sig tilkjende, da Frelseren overvandt Døden og udtalte sit »Tetelestai« — „det er fuldbragt“. Den paafølgende Udgydelse af Kraften fra det Høje og Hedenstabet's Undertrykkelse kunde ikke have fundet Sted, dersom Frelseren ikke var gaaet bort. Forsaa vidt man med al Vresfrygt tør sammenligne Martyrdøden paa Calvari med den, som fandt Sted i Carthage, Illinois, er det ojsynligt, at ogsaa sidstnævnte, skjøndt planlagt og udført af Guds Tjener, tjente til at uddanne Kirken for den Mission i Verden, hvortil den var bestemt — en Budsbrer af Lys og Sandhed og en Grundlægger af Millenniets Regjering.

Dette fremgaar tydeligt, naar man betænker, at Guds Tjenere, skjøndt de ere borttagne fra denne Virkefreds, leve og virke for den samme Sag, som de gjorde, medens de vare paa Jorden. Der berettes, at Profeten Elias, flere Aar efter sin Bortrejse med den gloende Vogn og Heste, sendte et flammende Brev til den afguderiske Kong Zoram, hvori han bebrejdede ham hans Ugudelighed og forkyndte ham Herrens forfærdelige Straffedomme. Den samme Profet tilligemed Moses kom frem i Herlighed gennem Sløret paa Bjerget Tabor for at raadslaa med Jesus og hans tre Disciple angaaende Forsoningen. Kristus aabenbarede sig for Saul for at gavne de lidende Nazaræer. Johannes den Døber, Peter, Jakob, Johannes og Moroni have aabenbaret sig i denne Husholdning og givet Instruksler angaaende Kirkens Oprettelse. Der er i Virkeligheden en nøje Forbindelse mellem de trofaste Hellige paa den anden Side Sløret og dem, som virke her paa Jorden — mellem Værket her og hijsket. Det fremgaar af Aabenbaringen og andre inspirerede Vidnesbyrd, at de himmelske Planer og Udcast tilkjendegives ved deres Resultat her paa Jorden. Ifølge disse er det klart, at de myrdede Profeter, skjøndt midlertidig fjernede fra deres Brodres Kred, dog fortsatte og fremdeles ville fortsatte deres Arbejde her, indtil det er fuldført og Jesus anerkjendt som Frelser og Konge over hele Jorden.

Tertulianus blev Forfatter til det Udsagn, som saa ofte bliver gjentaget, at Martyrernes Blod er Kirkens Sæd. Det har vist sig at være saaledes i de

Sidste-Dages Helliges Historie. Det maa alligevel indrømmes, at Forsølgelse har sin Ufordelagtighed lige saa vel som sine Betsignelser. Haardnakket Modstand tjener til at styrke den sande Tro og udvikle hjærlige Følelser og Broderskab; disse Egenheder ere nødvendige for Kristi Efterfølgere. Paa den anden Side tjener det ligeledes til at forhindre Fremgangen i visse Retninger. Det er en mærkværdig Kjendsgjerning, at de Tidsaldre, der fulgte efter de første Apostle, jærlig udmærkede sig ved Indstrængthed og Ubidenhed. Det er næsten umuligt at danne sig et rigtigt Begreb om den Tidsalders Teologi, som den er efterladt os af de apostoliske Fædre og Kirke-Fædre fra de første tre Aarhundreder. Sporene af de grusomme romerske Forsølgelser give sig tydeligt tilkjende gennem dem; thi derved bleve de Kristne affaarne fra mange Lejligheder til intellektuel Udvikling, og Jorden blev derved beredt for Bildfarelser; i Begyndelsen vare de ubetydelige, men senere bare de Apostasiens Frugter.

De Sidste-Dages Hellige nyde for Tiden Fred og Trivsel. Det er derfor en passende Tid til at samle Rundsab om guddommelige Ting og til at sætte den i Udsørelse i et retstæffent Levnet, til at lægge en sikker Grundvold i Børnenes Hjertes for Troen paa Evangeliet og til at bringe det guddommelige Budskab til Jordens fjerneste Dele. Derved ville vi vokse i Tro, Styrke og Rundsab og herliggjøre Guds Søn, for hvis Sag den moderne Tids Profet og Patriark frimodigt hengave deres Liv. — (Deseret News.)

Ankomst.

Følgende Missionærer fra Zion ankom den 29. Juni:

Christian Knudsen fra Behi, Albert F. Young og Ephraim Bjørklund fra Salt Lake City, Utah.

Afsøgning.

Efter at have udført en trofast Mission løses følgende Uldster med Tilbedelse til at rejse hjem den 16. Juli:

Michael Sørensen fra at arbejde i Aarhus Konference.

Matts Anderson fra at arbejde i Stockholms Konference.

Louis F. Holtzer fra at arbejde i Kristiania Konference.

C. P. Hansen fra at arbejde i Aalborg Konference.

Beskikkelse.

Uldste Christian Knudsen bestikkes til at arbejde i Kristiania Konference.

Uldsterne Albert F. Young og Ephraim Bjørklund bestikkes til arbejde i Stockholms Konference.

C. K. Lund,

Præsident over den skandinaviske Mission.

Uddrag af Korrespondance.

Gunnison, Utah, den 9. Maj 1896.

Biskop C. N. Lund,

Kjøbenhavn, Danmark.

Min kjære Broder! Maaſte dette Brev vil være i Kjøbenhavn omtrent ved den Tid, da De ankommer dertil. Jeg tror, De vil have mere end Cæsars Lykke paa Deres Overrejse til Danmark, og at Guds Forſyn vil beſkytte Dem for Deres Rejſes rige Formaal. Jeg tror, at Deres Ophold i Kjøbenhavn og Rejſer i Skandinavien ville være en Kilde af hellig Nydelse, og at De vil have rig Lejlighed til at udføre det guddommelige Hverv ſom en bemyndiget Herrens Tjener.

Jeg tror, at De, kjære Broder Lund! vil tilbringe en overordentlig lykkelig og fremgangsrig Miſſionstid i Skandinavien ſammen med Deres Brødre og de Hellige, og at den vil udgjøre et af Glanspunkterne i Deres Livs Hiſtorie. Deres Familie og Venner her hjemme ville dele Glæden med Dem over en lykkelig Miſſionsvirksomhed i Herrens Beſignelser baade ude og hjemme.

Jeg har en ſtor Familie i Danmark og Norge og maaſte ikke ſaa Bekjendte i Sverrig, ſom jeg under min 34 Aars Fraværelſe i Utah har tabt Sporet af, men ſom maaſte igjen Lejlighedsviſ kunde blive fundne af Miſſionærene. Og hvis dette Brev kunde blive mit Ubefalingsbrev til dem og til Eldſterne, ſom tilfældig kunde møde dem i deres Miſſionsarbejde, ſaa vilde jeg føle en Vyrde lettet angaaende mine nulevende Slægtninge i Skandinavien.

Jeg tager mig derfor den Frihed at give nogle Stamme-Navne og tilnærmelsesviſ deres Opholdssteder paa den Tid, jeg forlod Skandinavien.

Min Fader, Peter Madſens Familie vil formodentlig findes paa Sjælland.

Hans Slægt ved Giſtermaal, ſom levede paa den Tid, da jeg forlod Danmark i 1862, var:

Chriſtian Madſen, Daurupgaard, Holbæk; Carl Madſen, Arnakkegaard ved Holbæk.

Min Bedstemoders Slægt i hendes andet Giſtermaal med Haſberg levede næſten Alle i Omegnen af Roſkilde:

Chriſtoffer Haſberg, Smedemeſter; Andreas Haſberg, Malermeſter; en Søſter til diſſe blev gift med Chriſtopher Lindholm, Kjøbenhavn; en anden blev gift med en Møller i Nærheden af Aarhus; en tredie med Dyrlæge Chriſtenſen i Roſkilde; en fjerde med Knudſen, Rude paa Sjælland. Stammenavnet Haſberg hidrører fra Hannover, Tyſkland. Baade i Skandinavien og Tyſkland findes min Moders Slægtninge under Stammenavnene Abel og Weiſenberg. I Odense og Omegn paa Fyen findes Stammenavnet Teiſen, ſom er af min Moders Beſlægtede ved Giſtermaal.

Derſom ikke mine mange Beſlægtede have ubartet fra deres oprindelige Friſindethed og liberale Anſkuelser ſaavelſom næſten ubegrændſet praktiſke Omſigt i fremadſtridende Foretagender, ikke at tale om Gjæſtfrighed, ſaa ville vore Eldſter og Miſſionærer ikke alene blive vel modtagne, men ogſaa efterſpurte. Derſom dette Brev, ſom en særdeles Gunſtbeviſning, kunde blive publiceret i „Skandinaviens Stjerne“ og Indholdet komme til en Del af mine Slægtninge, nærer

jeg ingen Tvivl om, at ikke faa af dem ville gjøre Efterpørgsel angaaende Evangeliet og de Sidste-Dages Helliges mærkelige Held til at forvandle en Ørken til et faa vidunderligt frugtbart Land, vel vidende, at det ikke alene har krævet fysisk Kraft og Udholdenhed, men ogsaa en moralsk og religiøs Bedærfæstighed, som i høj Grad lagde Beslag paa mere end almindelig Kraft.

Derjom Ældsterne i deres Missions-Virksomhed hændelsesvis skulde træffe nogen af disse mine Slægtninge, anbefaler jeg dem herved og beder dem om at modtage vore omrejsende Ældster med den aabne og trohjertede Velvillie og Gjæstfrihed, som er nedarvet i dem, og som udmærkede deres berømte Forfædre.

Hvis nogle af mine ovennævnte Slægtninge igjennem dette Brev skulde komme til Kundskab om, at de have Slægtninge i Utah, beder jeg dem om at korrespondere med mig, da det i høj Grad vil interessere mig at blive bekendt med deres Tilstand og Velvære.

Paa samme Tid vil det være mig en Glæde at underrette dem om baade vore materielle, sociale og religiøse Tilstande her mellem Klippebjergene, hvorom faa mange baade sande og usande Beretninger ere blevne givne til den ny og gamle Verden. Og det synes sandsynligt, at en saadan Fremstilling af en Mormon-Biskop burde vække mere end almindelig Interesse og muligvis give Forhaabning om, at nogle ny Tillæg af hidtil ukjendte Forhold vilde komme for Dagen. Men uden at love, at Bestræbelser ville blive gjorte for at tilfredsstille ørkesløs Nysgjerrighed, ville vi dog ikke tage i Betænkning at give saadanne Meddelelser om Tilstande i Utah og om vore økonomiske, kommercielle, finansielle, industrielle, sociale, lovgivende, etiske, religiøse og Regjerings-Reformer, der overgaa alle kjendte Kommuner i Tilnærmelse til det Fuldkomne, som skal komme.

Dette synes „store Ord“, men vi vide, at vi have arbejdet paa dette Vært i mange Aar, og vi kjende, hvorledes denne Reform er udført, hovedsagelig formedelt Bistand ovenfra; og lad det i denne Henseende blive erindret, at guddommeligt Arbejde kan kun udføres ved Understøttelse fra det Høje!

Altid bedende for Deres Vel og den skandinaviske Missions Fremgang og Udvikling undertegner jeg mig

Deres i Pagten forbundne Broder og Medarbejder

Christian A. Madsen.

Daabens Sakramente er det mest nødvendige blandt Sakramenterne; thi det er Døren til alle andre. Uden at vi først modtage dette Sakramente, kunne vi ikke retmæssig modtage nogen af de andre, og uden det er vi ikke stikfede til evig Herlighed og kunne ikke blive frelst. — (Fader Dwyer [Katolik].)

Religiøs Overbevisning er ikke en MeningsSag, men det er den ypperste Overbevisning. Hos alle oprigtige Mænd maa Troen nødvendigvis følge Sandhedens Overbevisning. At være overbevist om Sandheden og ikke handle derefter er Sjælebedrageri, er at lægge Beslag paa den moralske Samvittighed og lade det moralske Liv synke. — (Pastor C. E. Murray.)

Sukcessionen i Præsidentkabet

over

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Af Ældste B. H. Roberts.

(Fortsat fra Side 284).

VIII.

Vi ville dernæst bevise, at Profeten Joseph Smith ikke tog Myndighedens Røgler med sig fra Kirken, da han faldt som en Martyr for Sandheden, men at disse Røgler forbleve i Kirken og særlig i de Tolvs Besiddelse.

Den 8. Marts 1833 talte Herren saaledes til Joseph Smith:

„Sandelig siger jeg Dig, dette Riges Røgler skulle aldrig vorde Dig fratagne, medens Du er i Verden, ej heller i den tilkommende Verden; desuagtet skal Ordene (Draklerne) formedelst Dig gives til en Anden, ja selv til Kirken.“ (Pagten's Bog 85, 2.)

Joseph og Hyrum toge saaledes ikke Guds Drakler med sig, hvilke vare nødvendige, for at Kirken kunde udføre den Gjerning, som Gud havde bestemt, at den skulde udføre. Skjøndt Røglerne, som vare anbetroede Profeten, aldrig skulde fratages ham, hverken i denne Verden eller i den tilkommende, og skjøndt han altid vil staa som Præsident for Tidernes Fyldeste store Husholdning, saa kan dog de samme Røgler og den samme Myndighed, som blev givet til ham, gives til en Anden, „selv til Kirken“, — der siges vel at mærke ikke til hans Aftom.

Denne Aabenbaring gjør det let at forstaa, at der var Inspiration i Brigham Youngs Erklæring, da han første Gang hørte om Josephs og Hyrums Martyrdom. Han befandt sig i Peterboro, Ny Hampshire, da den sørgelige Citer-

retning naaede ham. Han skriver selv derom saaledes:

„Det Første, jeg tænkte paa, var, om Joseph havde taget Rigets Røgler med sig fra Jorden. Broder Orson Pratt sad ved min venstre Side, og Begge lænede vi os bagefter i vore Stole. Idet jeg lod min Haand falde paa mit Knæ, sagde jeg: Rigets Røgler ere ret her med Kirken.“ („Brigham Youngs Levnetsløb“, af Tullige; Side 106.)

I samme Retning som den her omtalte Aabenbaring er Aandens Vidnesbyrd til Parley P. Pratt. Medens denne Ældste befandt sig tilfods vandrende over Sletterne i Illinois for at naa Nauvoo og nedbøjet af Sorg over Tabet af Joseph og Hyrum, hørte han Herrens Aand sige:

„Opøst Dit Hoved og vær glad, thi se, det staar godt til med mine Tjenere Joseph og Hyrum. Min Tjener Joseph holder fremdeles Rigets Røgler i denne Uddeling, og han skal i sin Tid staa paa Jorden i Rjødets og fuldføre det, hvortil han er befuldmægtiget. Gaa og sig til mit Folk i Nauvoo, at de skulle vedblive med deres daglige Beskæftigelse som sædvanlig, tage Vare paa sig selv og ikke foretage sig Noget med Hensyn til Kirkens Bestyrelse for at organisere eller forandre Noget, førend de Øvrige af de Tolvs Quorum ere vendte tilbage; men opmuntre dem til at vedblive med at bygge Herrens Hus, som han har befalet dem at

bygge i Nauvoo." (Parley P. Pratt's Levnetsløb, Side 361.)

Nøglerne bleve ikke tagne fra Joseph; han vil endnu komme til at staa paa Jorden og fuldføre Alt, hvad der er bestemt, at han skal udføre. Det Bærk, som Gud ved ham havde begyndt, skulde fortsættes; dette var Indholdet af Mandens Vidnesbyrd.

En hadelslyg Kritiker vil maasse spørge: Hvorledes kan Joseph Smith stedse være Leder for denne Uddeling i Tidernes Fjælde, aldrig miste Myndighedens Nøgler, som henhøre til Samme og dog give disse Nøgler eller Drakler til en Anden, „ja selv til Kirken" — hvorledes lader dette sig gjøre? Det kan ske paa samme Maade, som Gud kan give sin Myndighed til Menneſter, hvilket er det hellige Præstedømme, og dog ikke i mindste Maade tabe noget af sin egen Myndighed. Paa samme Maade som Jesus kunde sige til Peter: „Jeg giver Dig Himmeriges Riges Nøgler, og hvad Du binder paa Jorden, det skal være bundet i Himlene, og hvad Du løser paa Jorden, det skal være løst i Himlene" (Matt. 16, 19.) uden

at miste Noget af sin Embeds-Værdighed, Autoritet eller Nøglerne, som han var i Besiddelse af. Paa samme Maade som Peter, Jakob og Johannes (om hvem Johannes den Døber havde sagt til Joseph og Oliver Cowdery, at de holdt Nøglerne til det melchisedekſke Præstedømme) kunde give det melchisedekſke Præstedømmets Nøgler til Joseph Smith uden selv at miste dem. Saaledes kunde Joseph Smith give Præstedømmets Nøgler eller Draklerne til Kirken og dog selv beholde dem — give Nøglerne til de Tolv i Særdeleshed og dog selv beholde sin Stilling uden at have tabt det Ringeste af den Myndighed, der var beseglet paa ham. Dette er et Tilfælde, hvor den, der besidder Magt og Myndighed, kan give uden at formindske det, han selv har; han forøger det snarere stortilgen, idet han selv bliver rigere, jo mere han giver bort, ved at meddele til dem, som ere værdige til at erholde saadanne store Betsignelser, ligesom Gud forøger og udvider sin egen Magt og Herlighed ved at skænke denne Myndighed — Præstedømmet — til sine trofaste Sønner.

(Fortsættes.)

Cyklonen i St. Louis.

Meteorologisk Beretning.

H. W. Frankenfield, Bestyrer af de forenede Staters meteorologiske Institut, beretter følgende:

„Vejret omkring St. Louis har i den sidste Uge været karakteriseret ved lavt Tryk, høj Temperatur, overdreven Fugtighed og sydlige Vinde. Trykket var ligeledes lavt mod Vest. Et tilsvarende højt Tryk fandtes paa samme Tid mod Syd og foraarjagede, at der blæste varme, fugtige Vinde fra den mexikaanske Havbugt. Denne Fugtighed

blev holdt svævende ved den varme Atmosfære, og Fugtigheden tiltog saaledes fra Dag til Dag. Middeltemperaturen var fra 3 til 10° højere end normalt, og Luftens Fugtighed varierede fra 7 til 20 Procent. Onsdag Morgen den 27. Juni viste Vejrfortet fremdeles lavt Tryk mod Vest med en uregelmæssig Centrallinie udstrakt fra Texas Panhandle gjenennem den vestlige Del af Kansas og Nebraska. Temperaturen og Fugtigheden foraarjagede ingen Vinde

i Missouri. Dagen kunde nærmest kaldes varm, disig, lummer. Det er sjenshylligt, at Stormarealet i Løbet af Dagen rykkede mod Vst. Barometret faldt $\frac{1}{3}$ Tomme mellem Middag og Kl. 1. Ved den Tid blev Himlen overtrukken med tykke, mørke, opbyggede Skyer, som ved Totiden antog en lshjegrøn Farve. Disse Skyer nærmede sig fra Nordøst og spredtes mere mod Vest og Nord, og Temperaturen begyndte at falde. Det normale cykloniske Kredsløb bragte saaledes Vinde af forstjellig Temperatur og Fugtighed i en overlegen Stilling; disse forøgede igjen Luftens Urolighed og frembragte et sekundært Stormcenter. Barometret vedblev at falde og var Kl. 5 Eftermiddag $\frac{2}{5}$ Tomme lavere end ved Middagstid. Windene skiftede med en Tendens mod Nord. Kl. 4,15 blev Winden nordlig, Kl. 4,30 begyndte det at lhyne og tordne, Kl. 5 havde Winden opnaaet en Hastighed af 62 Mil i Timen, og Kl. 5,04 brød Stormen løs i sin hele Voldsomhed. Windene tiltog hurtigt og skiftede pludselig til Nordvest, og Regnen faldt i Strømme; jenere drejede Winden mod Sydvest. Den grønagtige Sky forblev mod Nord og Vest, medens Stormen drog mod Vst. Store, rasende, affondrede Skymasser krydjede hverandre. Fra Kl. 5,04 til Kl. 6,04 faldt $1\frac{1}{2}$ Tomme Regn. Den elektriske Storm udviste en ualmindelig Potens; Himlen syntes at være et vedvarende Blus."

St. Louis, den 28. Maj. Da Solen i Morges stod op for St. Louis og Omegn, oplyste den en Scene af Ruin og forfærdelig Ulykke. Tornadoen, som foraarjagede denne Udelæggelse, ramte Byen i Gaar Eftermiddags Kl. 5,15. Før Stormen var Luften kvalm med vekselvis varme og kolde Windstød fra alle Retninger. Mod Vest opstod en Tordenbyge, men Udsigterne bebudede

ikke mere end en elektrisk Storm med stærk Nedbør. Denne Byge drog mod Vst, skjøndt en stærk østlig Wind begyndte at blæse lige imod Uvejret. Dette var den lavere Luftstrømning. Pludselig ophørte den østlige Wind; men da begyndte en forfærdelig Kuling fra Nordvest. De stærkeste Bygninger skjælvende i Orkanen; thi dette var Stormens egentlige Karakter, da den først ramte den vestlige Del af Byen; samtidig begyndte et voldsomt Regnskyl. Orkanen vedblev fra Kl. 5 og nogle Minuter til Kl. 5,30; da blev det stille; Luftstrømningen skiftede. En Stormsky med de sædvanlige Tegns paa en tragtformig Tornado udvikledes mod Sydvest. Denne anden Storm drog ind over Byen fra Sydvest og brød sig en Bane i nordøstlig Retning gennem Byen.

Kort efter Kl. 6, med Solen mindst en Time over Horisonten, opkom der saa tykke Skyer over Byen, at Dagslyset forsvandt, og Midnattens Mørke indtraadte. Dette var en Forløber for Cyklonen, der bag det mørke Slør nærmede sig fra Sydvest. Den nordvestlige Orkan gav Byen en alvorlig Hjstelse. Tornadoen fra Sydvest, som er ansvarlig for det store Tab paa Liv og Ejendom og for den forfærdelige Udelæggelse laugs med Floddæmningen, efterfulgte Orkanen med en halv Times Mellemrum og fuldendte Udelæggelsesværket.

Da Tornadoen naaede Floden, forsvandt Dagens Lys, og de, som arbejdede paa Dæmningen, kunde knap skjælnne Skibene, som tumlede omkring paa Floden. Før Stormen kom, laa flere Hundrede Baade og Skibe langs med Broerne. Disse bleve i næsten sluttet Falants løskrevne af Stormen og drevne ud paa Floden, hvor de jøndersloges mod hverandre, kæntrede

eller kaufes paa den modsatte Bred. Et Dampskib sloges mod Bropillerne, Kjedlerne eksploderede, og Skibet sank. Nogle saas at flyde ude paa Floden, da den værste Storm var forbi, men næsten i hvert Tilfælde var Alt revet af Dækket. To Skibe blæste paa Grund, medens andre bleve drevne til den modsatte Bred, hvilket viser, at Stormen havde en roterende Bevægelse. I St. Louis og East St. Louis vare Stormens Virkninger forfærdelige. Store, stærke Bygninger faldt for Vinden ligesom Korthuse, Værehuse blæste ned, Kirker og Skoler bleve odelagte, Bræder og Planker fra Tommergaarde fløj i hundrebvis omkring i Luften; Fragt- tog bleve løstede af Sporene og væltede. La Clede Gasbeholder blev ramt af Lynilden og eksploderede. Det mest forslaaede Bevis paa Stormstyens Magt giver sig maasse tilkjende ved Cads

Bro. Her havde Stormen med Sten og Murværk at bestille, men den løs- nede og nedrev Ton efter Ton. Fra den store østlige Bropille lige til Foden af Skraaningen, en Distance paa ca. 300 Fod, affar Stormen den øverste Del af Broen, som om det kun var et Stillads i Stedet for et verdensberømt Murværk. Jlden forøgede Odelæggel- jen meget. Ketzels Mølle blev først antændt og nedbrændte med et Tab af 150,000 Dollars. Mange andre Byg- ninger og ca. 50 læsede Banevogne bleve ligeledes et Rov for Luerne. Skaden ved Jlden anslaaes til en halv Million, medens Skaden ved Stormen anslaaes til mange Millioner Dol- lars. To Timer efter Stormen med- delte Sundhedskommissæren, at om- trent 260 Personer vare omkomne i Stormen og 1000 haardt kvæstede. — (Deseret News.)

Theologiske Spørgsmaal.

En Korrespondent til »Deseret News« har indsendt følgende Spørgs- maal og ubedt sig Svar gjennem Bladet:

Formodes det, at Evangeliet op- horte at blive prædikeret for Aanderne i de Dødes Rige paa samme Tid, som Guds Rige blev overvunden paa Jorden og Evangeliet ophorte at blive prædikeret blandt Menneskene (hvad enten dette skete i det tredie eller i det femte Aar- hundrede), eller formodes det, at Egan- gelliets Forkyndelse er vedbleven i An- dernes Verden, siden Jesus prædikede det der, medens hans Begeme laa i Graven (1 Pet. 3, 18—20.)?

Guds Riges Overvindelse paa Jor- den eller Frafalder, som det almindelig kaldes, kunde ikke bevirke nogen Stand-

ning i Arbejdet blandt de Døde. Det var forst, da Jesus ikke kunde virke længere blandt Jøderne, da hans Be- geme laa i Graven, at han gik til Aandernes Verden, og paabegyndte en Uddeling for Aanderne, som vare i Fængsel; altsaa, Jesu Mission begyndte blandt de Døde, da den ophørte blandt de Levende.

Er det eller er det ikke almindelig antaget, at Jesu Eftersølgere, indbefat- tende hans Disciple, ikke modtog den „den Helligaands Gave“, som fulgte efter Daaben med Vand, for Jesu Himmelfart, med andre Ord: paa Pinse- festen?

Det antages almindeligt, at de mod- tog den Helligaand før den Tid. Jo- hannes den Døber var fyldt med den

Helligaand fra Moders Liv. (Luc. 1, 15.) Hans Moder blev hjuldt med den Helligaand (Luc. 1, 41.); ligeledes hans Fader og Simeon. Hans Disciple udøvede den Helligaands Gave ved Helbredelse af de Syge, og da de bleve sendte ud blandt Føderne, sagde Jesus, at den Helligaand skulde meddele dem, hvad de skulde sige. Den specielle Udgydelse af den Helligaand, som han lovede dem, fandt Sted paa Pinsefesten. Den Helligaand blev skjænket til dem, som troede paa Kristus og bleve døbt, før han begyndte sin Mission i Judæa.

Er Guds Rige paa Jorden?

Der er opstaaet nogen Forvirring derved, at adskillige Skribenter anvende Ordet Rige paa Kristi Kirke. Vi for-

mode, at Spørgsmaalet har Hensyn til Riget, som skal overtage Bestyrelsen af de verdslige Affærer blandt Menneskene. Naar dette Rige bliver oprettet paa Jorden, vil der ingen Tvivl eksistere blandt Kirkens Medlemmer desangaaende. Herrens Ord til sine Børn lyde saaledes: „Bærer derfor de foresatte Dyrgeheder underdanige, indtil han regjerer, der har Riet til at regjere, og lægger alle sine Fjender under sine Fødder.“ Naar den store Konge kommer og overtager verdslig Styrelse over alle Jordens Nationer, da vil Guds Rige blive oprettet paa Jorden i den Betydning, som vi antage, vor Korrespondent sigter til.

Blandinger.

Følge Dr. Carl Müllers Undersøgelser fremgaar det, at Bynilden foretrækker visse Træsarter. Statistiske Optegnelser, samlede under Rippe-Deformold Forstvæsens Ledelse, vise, at Bynilden i 11 Aar ramte 56 Egetræer, 20 Grantræer, 3 eller 4 Fyrretræer, men ikke et eneste Bøgetræ, skjønt syv Tiendele af Træerne vare Bøgetræer. Det synes derfor, at man i Tordenbejr er udsat for mindre Fare under en Bøg end under noget andet Træ.

10,000 Mennesker omkom forrige Maaned ved Jordstjælv og Oversvømmelse i Provinzen Yokohama, Japan. I Løbet af 20 Timer mærkedes 125 Jordstød.

Indhold.

Tale af Eldste B. S. Roberts ..	305	Afløsning	313
Herrens Dag og den jødiske Sabbat	309	Beskikkelse	313
Red. Ann.		Uddrag af Korrespondance	314
Tankesprog	311	Sukcesion	316
Martyrbagen	312	St. Louis Cyklon	317
Utkomst	313	Theologiske Spørgsmaal	319
		Blandinger	320

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. H. Lund, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. C. Bording (B. Peterjen).

1896.